

als bij de melk, waar de grondstof naar vetgehalte betaald wordt).
5. Ook de verkoop van landbouwproducten gaat steeds meer in handen van coöperaties over. De producten van de slachterijen worden nu bijna geheel door coöperatieve verkoopsorganisaties verhandeld, terwijl de boter uitvoer voor 40% door coöperatieve verkoopsverenigingen beheerd wordt.

Geraadpleegd materiaal:

- "Ontwikkeling van het boerenbedrijf", uitgave van het P.I.C. De landbouwcrisis in Denemarken. In P.I.C. 40 jaargang, no 16, October 1931, no 2.
- Een artikel van Sonne over de stijging van de bodemopbrengst in Denemarken, vergeleken met die in Engeland en Schotland. Agrarprobleme Band 3, Heft 2.
- W. Busch, Die Verschuldung der dänischen Landwirtschaft, ihre Ursachen und Wirkungen. In: Berichte über Landwirtschaft. Band XV, Heft 4.
- C. Sonne, Die dänische Landwirtschaft auf dem Weltmarkte. In: Zeitschrift für schweizerisch Statistik und Volkswirtschaft, 67. Jahrgang, Heft 2.
- O. Howald, Die schweizerische Landwirtschaft auf dem Weltmarkte. (Als voorgaand).

DRU

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitthans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten welke de arbeiders in dezen strijd op het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTCENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**
Februari 1932 nr. 2.
Vijfde jaargang nr. 4.

De stempelstaking, de Centrale Advies Commissie en de Communisten.

Eenige weken geleden hebben de ongeorganiseerde werklozen zich eenigermate in Amsterdam geroerd. De actie ging tegen het twee maal stempelen per dag en wel 2/3 der stempelaars hebben eenige middagen het tweede stempel niet gehaald, zoodat zij zich een niet gering offer moesten getroosten, daar de niet gehaalde stempels niet uitgekeerd werden. Zooda van zelf spreekt gaat van zoo'n stempelstaking niet de minste kracht uit, het raakt het economisch leven in geen enkel opzicht en daar andere groepen van arbeiders er nog niet aan denken om de werklozen in hun acties bij te staan, kon wel van te voren worden vastgesteld, dat alles op een mislukking zou uitloopen.

Gebleden is echter dat de wil tot de strijd aanwezig was en dat is belangrijk. De plotseling opkomende onwil om het tweede stempel te halen was niet anders dan een uiting van de opgekropte ontevredenheid over de langdurige werkloosheid, de vernedering van het stempelen met de daaraan vastzittende controle en willekeur der beampten bij volkomen rechteloosheid van den stempelaar. Het is dan ook niet twijfelachtig welk gedeelte van het proletariaat in komende groote bewegingen het spit af zal bijten.

Dat de stempelstaking op zich zelf geen middel kon zijn, werd wel degelijk gevoeld, want op de vergaderingen der stakers werd gesproken over het plunderen van winkels, ingooien van ruiten, verzet tegen de politie en huurstaking.

Teeknend voor de mentaliteit van dit roerigste deel van het proletariaat is wel, dat in geen enkele vergadering ook maar aangevoerd werd solidariteit te vragen van de georganiseerde werklozen en werklozen, overtuigd als zij waren, dat van dien kant voorloopig geen hulp te verwachten is. Dit beteekent tevens, en wel in de eerste plaats, de geestelijke gesteldheid van de georganiseerden. De vakverenigingen hebben in dit opzicht uitstekend werk voor het kapitalisme verricht, de scheidingslijn tusschen georganiseerde en ongeorganiseerde uitgebuitenen is nog in geen enkele actie doorbroken geworden en de vakverenigingen van alle pluimage doen hun uiterste best om deze instand te houden. De ongeorganiseerden zijn maar "klaplopers".

De strijd om de leiding.
De strijd om de eigen leiding heeft zich nog in geen enkele

staking hier in Nederland ingezet. Ze was in deze actie aanwezig. Zonder dat intimidatie werd gebruikt breidde de staking zich snel tot alle stempelokalen uit. Op de vergaderingen werden strijdcommittees gekozen, waarin ook communisten zitting hadden, die via de Centrale Advies Commissie (zie hieronder) de leiding aan de C.P. brachten. Dit bleek heel duidelijk op de vergaderingen der committees i/d Raapenburgerstraat. Hier werd n.l. door het committee Pieber Aertsz-straat voorgesteld een manifest te verspreiden, waarin betoogd werd de strijd te voeren los van alle vakverenigingen en politieke partijen en welk manifest ondertekend was "De Comités der stempelstakers". Hierop vlogen de C.Pers met het bekende partij-fanatisme aan. Los van alle politieke partijen moest er uit, want de C.P. was de partij van het revolutionaire proletariaat enz. enz. en het manifest moest ondertekend zijn door:

De Centrale Advies Commissie.

Deze Centrale Advies Commissie is een reformistisch ding in het leven geroepen aan de stempelokalen, die allerlei eischen voor de werklozen stelt en, en hieruit blijkt haar S.D.A.P.-sch reformisme wel het meest, "erkenning" eischt. Zij willen dus in de bedeeeling door het Burgerlijk Ambestuur ook wat te zeggen hebben, waardoor ze tot ambtenaartjes worden en zodoende tegenover hun uitgebuite klassegenooten komen te staan. Ze maken dus een kans in deze tijd van medezeggenschap. Om bij de bourgeoisie in gevlij te komen schrijven zij in hun krant van Januari '32:

"De leiding van de Centrale Advies Commissie stond voor een moeilijke en zware taak (sjonge wat gewichtig). Radikale elementen zonder een enkele organisatorische verantwoording, probeerden de verwarring groter te maken, door te trachten de arbeiders massa op te zweepen tot het overgaan van daden, welke door de Centrale Advies Commissie niet konden worden getolereerd (ze hebben nog niets te vertellen en nu "tolereeren" ze al, wat moet het worden als dergelijke elementen iets te vertellen krijgen) en waartegenover zij machteloos stond.

Op bovengenoemde vergadering van strijdcomités, die de Centr. Advies Comm. dus als een vergadering van zichzelf beschouwde had men ook reeds een communistisch raadslid uitgenoodigd, die het woord voerde. Deze vestigde natuurlijk de aandacht op de ACTIE, die de gemeenteraadsleden in deze zouden voeren en verlegde aldus de handeling van de straat naar de gemeenteraad, een weg, die iedere parlementaire partij gedwongen is te volgen, om haar onontbeerlijkheid te bewijzen. We weten dus waar het heengaat in komende bewegingen. Wijnkoop vroeg een spoedvergadering aan om met de burgemeester te gaan onderhandelen over de eischen van de werklozen, die natuurlijk af gewezen werd door de geringe kracht, die de beweging had. Deze heeren gaan natuurlijk ook zonder Wijnkoop aan het praten als er werkelijk iets aan de hand is. Is er niets aan de hand dan zullen ze waarschijnlijk niet bij elkaar komen omdat Wijnkoop het verzoekt.

De houding van de communisten komt dus in het kort hierop neer: verovering der leiding, omzetting van een actie door het proletariaat zelf in een parlementaire actie ten bate van de partij.

Dit begin van beweging was op zichzelf niet zoo belangrijk. Ter beoordeeling van de houding der verschillende groepen is zij uiterst belangrijk. In komende bewegingen zal de houding der C.P. met zijn reformistische aanhangsels niet anders zijn. Zij zal overal probeeren de leiding uit handen der strijdende arbeiders te grissen om daarna ongevraagd op eigen houtje te gaan onderhandelen in naam van deze arbeiders. De arbeiders zijn dus gewaarschuwd.

GHANDI, HET I.A.M.B. EN DE STAAT.

De arbeidersbeweging moet heden de strijd voor de eenheid van de arbeidersklasse voeren, dat is de strijd voor het klassebewustzijn; alleen ~~kan~~ wanneer de arbeiders algemeen het nieuwe klassedoel gaan zien, zullen ze vanzelf tot eenheid in de strijd komen. Dan zullen zij zich aaneensluiten als bedrijf, dat is op de grondslag, die hen in de strijd reeds meermalen door de gang van zaken is opgedwongen en steeds meer opgedwongen wordt. Met deze bedrijfsorganisaties zullen ze, onder leiding van zelf gekozen raden, die onder hun directe controle staan eerst de strijd om de macht aanbinden tegen de staat en daarna de productie in hun eigen bedrijf regelen op de algemeen geldende grondslag van de productietijdberekening, dit is de eenige grondslag, die waarborgt dat geen nieuwe kaste opkomen kan met andere belangen dan de arbeidersmassa, die over de invloed beschikt om zich door arbeid van anderen te verrijken. Zoo verandert automatisch de productie om winst, die geleid heeft tot de chaos van nu, in de productie voor de behoeften.

Groepen, die deze nieuwe klassedoelstelling niet zien kunnen natuurlijk de propaganda voor strijd onder eigen leiding, op grondslag van het bedrijf, ook niet konsekvent voeren. Ze stemmen dan ook allemaal daarin overeen, dat ze inplaats van propaganda te voeren voor deze grondslag van de strijd, propaganda maken voor een bepaald strijdmiddel, dat het best in overeenstemming is met het klassedoel, zooals zij dat zien, en dat dan volgens hen, het eenige middel is, dat de arbeiders tot de overwinning kan voeren.

Zoo bv. de Alarmgroepen, voor wie geen verdere vraagstukken bestaan wanneer de bedrijven maar in handen van de arbeiders zijn, inplaats van van de bourgeoisie. Ze zien niet dat ieder bedrijf niet anders is

dan een eel in het groote maatschappelijke organisme, en dat het punt, waar het juist op aan komt is, hoe deze cellen onderling verbonden zullen zijn. En dat geen cel op zichzelf kan leven. Ze propageeren daarom alleen de bedrijfsbezetting.

Zoo ook de verschillende bolsjewistische of linksch-sociaaldemocratische groepen, die de oplossing van de vraagstukken daarin zien, dat de staatsmacht in handen is van "de partij van het proletariaat". Van daar de ziekelijke geweld-vereering in die kringen.

Als reactie hiertegen krijgen we het standpunt van de I.A.M.B. te zien, van anarchisten, voor wie het kenmerkende van de nieuwe erde daarin ligt, dat er geen onderdrukkende staatsmacht meer is, en die daarom "geweldloze strijdmiddelen" propageeren. Hier willen we deze keer eens nader op ingaan.

Om hun standpunt met argumenten te verdedigen beroepen ze zich o. herhaaldelijk op de successen door Gandhi met deze methoden behaald. Ze volgen voortdurend de handelingen en uitspraken van Gandhi, zonder dat ze zich overigens vereenzelvigen met de klassebelangen, die hij vertegenwoordigt. Het gaat hun alleen om Gandhi's taktiek. Zoo stond nog weer onlangs in no 87 van hun persdienst van 30 Januari een artikel van B. de Ligt, waarin deze vertelt, hoe Gandhi ook voor de "westerse volken" de geweldloze methoden aanbeveelt, waarvan dan als voorbeeld worden opgenoemd: non-coöperatie, boycott, collectieve belastingweigering.

Nu eerst, in hoeverre zijn deze methoden geweldloos? Iedere strijdmethode beteekent in een of ander opzicht geweld. Voor het geval van de strijd van Gandhi gaat het om een nationale oorlog tusschen India en Engeland. In deze oorlog voeren de Indiers een boycott tegen de Engelsche industrie, een geweldmaatregel, die zooals iedere oorlogsmaatregel in de eerste plaats de arbeiders treft, de Indische, die hun levensbehoeften duurder moeten betalen, de Engelsche, die verkocht worden. Met het woord geweldloos is in dit verband dus blijkbaar bedoeld: zonder wapengeweld. Deze wapengeweldloze methoden veroorzaken overigens evengoed wapengeweld, namelijk van de tegenstander, zooals uit het optreden van Engeland in India en dat van Japan in China blijkt.

En nu, zijn deze methoden ook bruikbaar voor de arbeidersklasse? Gandhi verdedigt de Indische bourgeoisie tegenover de Engelsche. Hier gaat het om een nationale oorlog. Dan is de boycott van waren uit een ander land een machtig strijdmiddel. Maar welke waren moet de arbeidersklasse hier nu boycotten? Alle waren worden vervaardigd in kapitalistische landen. We zouden dus massaal in hongerstaking moeten gaan. De bourgeoisie is al aardig op weg om ons dat strijdmiddel op te dwingen.

Collectieve belastingweigering dan? Dit strijdmiddel is zeker met succes toe te passen door diegenen, die in staat zijn om belasting te weigeren: boeren, middenstanders, grootkapitalisten. Dit middel is dan ook goed te gebruiken in een nationale oorlog, die op deze klasse van de bevolking steunt. Maar hoe moet een arbeider belasting weigeren?

Warneer hij die niet betaalt gaan de belastingambtenaren naar zijn baas, en die is verplicht het van zijn loon af te houden. Voor de arbeiders heeft deze strijd geen betekenis. Van de belastingweigering is dus alleen wat te verwachten voor diegenen, die de strijd tegen het kapitalisme verwacht van het grootkapitaal of van de middenstand.

Wat we hier dus hebben willen zeggen is, dat het feit, dat een strijdmiddel "geweldloos" is, nog niet maakt dat het met succes te gebruiken is. Tot deze instelling wordt men gedreven, doordat men uitgaat van de opvatting, dat het ontbreken van wapengeweld het hoofdkenmerk van de nieuwe orde is. Dit standpunt is te begrijpen bij een de Ligt, die openlijk zegt van zedelijke eischen uit te gaan; het wordt gewrongener bij menschen als Mühlner Lehning en Albert de Jong, die beweren, dat ze dat niet doen. Ook in het principieel verwerpen van alle geweld ligt een gevaar. Juist omdat wapengeweld het productie-apparaat ontredert, zullen we tot alle prijs moeten voorkomen, dat onze tegenstanders dat tegen ons kunnen toepassen. Zoo zal het bijv. noodig zijn de arbeiders in de bedrijven te bewapenen om te verhinderen dat troepen technisch geschoolde bandieten fabrieken bezetten om dan heele industrie gebieden uit te gassen. Waar "geweld georganiseerd wordt" moeten we er juist op letten, dat het georganiseerd wordt op die grondslag, dat de arbeiders in de bedrijven er de controle over hebben. En met dit geweld verhinderen we ieder ander geweld. Op deze kwestie gaan we hier niet uitvoeriger in, omdat we binnenkort daar meer over schrijven.

Komt nu het derde geweldloze strijdmiddel, de non-coöperatie, dus niet-samenwerking met de staat. In welk opzicht werkt de tegenwoordige arbeidersbeweging met de staat samen? Daar is allereerst de parlementaire actie. Hierover ~~zagen~~ hoeven we tegenover het I.A.M.B. weinig te zeggen, of het zou moeten wezen over de motieven, waarom we deze actie afwijzen. Maar er is een andere, belangrijker vorm van samenwerking met de staat. Dat is de vakbeweging, die tot taak heeft de voorwaarden te regelen, waarop de arbeiders hun arbeidskracht verkoopen. De vakbeweging sluit collectieve contracten af, onderhandelt met rijksbemiddelaars, kortom, vervult in het bedrijf dezelfde rol, die de politie op straat speelt, namelijk handhaven van de orde, zorgen dat de arbeiders zonder verzet handelen volgens de wil van de kapitalisten. De syndicalistische vakbeweging kan dit wel anders willen, maar omdat ze een vakbeweging is, kan ze niet anders doen. Ze stelt zich nu eenmaal onder meer tot doel de strijd voor lotsverbetering binnen het kapitalisme; nu, dan moet ze ook de consequenties daarvan aanvaarden en mee-confereren en collectieve contracten afsluiten. Zoo is dus ook de syndicalistische vakbeweging een deel van de staat. Zou ze voor de arbeidersbeweging te "veroveren" zijn, zooals sommigen meene, omdat het program van de I.A.A. wel in die richting uit te leggen valt? Dan zou de syndicalistische beweging dus moeten breken met de vakverenigingspolitiek. Dan zou ze geen collectieve contracten meer mee afsluiten, dan zouden haar voormannen niet meer samen mogen werken met de bestuurders van andere vakbonden. Dan zou ze de strijd voor de eenheid van de arbeidersklasse niet meer voeren op grondslag van de eenheid

van de vakverenigingsbestuurders, of op grondslag van de leuze: arbeiders, sluit je aan bij onze organisatie; maar onder de leuze: arbeiders treedt op als bedrijf. Maar dan was er ook niets meer "te halen" voor die arbeider, die behalve zes uur werken voor door de week, voor de Zondag ook nog een wissel op de syndicalistische toekomst wil hebben. Dan zou er alleen een klein onbeteekenend groepje klassebewuste propagandisten overblijven. Dan zou de organisatie zichzelf vernietigen, en daarom zal dat ook nooit gebeuren.

7;
Een werkt het I.A.M.B. heel nauw samen met deze syndicalistische vakbeweging en maakt er propaganda voor. Dit is dus alles behalve non-coöperatie politiek. Waarom is dit nu, komt dat omdat het staatsgeweld van de vakbeweging "geweldloos" is, of omdat het "economisch" en geen "politek" geweld is?

Maar ook wat betreft hun voorstelling van de klasselooze maatschappij zijn de syndicalisten staats-anarchisten. Want de productie komt dan in handen van "de economische organisaties van de arbeidersklasse" en van deze uitdrukking hebben we nog geen andere uitleg gevonden, dan dat hiermee bedoeld is de organisatie der syndicalisten. De syndicalistische organisaties bepalen dus de gang van zaken in de productie. En nu zijn er maar twee mogelijkheden om het maatschappelijk aangesamengestelde productie-apparaat te laten werken, of het moet gebeuren op grondslag van de productietijd-berekening, of er moet een centrale regeling zijn. De eerste manier kan alleen wanneer de arbeiders in het bedrijf het beheer en de controle erover hebben, en niet wanneer dat beheer in handen van een syndicalistische of andere organisatie is, die alleen een bepaalde politieke strooming onder de arbeiders omvat. Maar bovendien verwerpen de syndicalisten deze manier bij voorbaat, en leggen zich toe op overname van de industrie door de organisatie zelf, wat ze denken te kunnen doen door schooling van een leiderskader. Maar dan hebben we ook de Centrale leiding, de Opperste economische Raad, of hoe die mag heten, en dan is vanzelf ook het machtsapparaat onvermijdelijk, dat de arbeiders dwingt de besluiten van die Raad uit te voeren, omdat het anders een chaos zou worden. Dan krijgen we de staat over de arbeidersklasse en ook de G.P.Oe. We gelooven graag, dat de I.A.M.B.ers dit niet zullen willen, maar er zullen dan anderen zijn, die het zullen willen, omdat het niet anders kan en die naar de wil van de IAMB niet vragen. En als dit alles dus al mogelijk zou wezen, dan zou het nog alleen tot Bolsjewisme kunnen leiden.

Het syndicalisme is staatsanarchisme in ieder opzicht, wat het doel en wat de werkwijze betreft. Het syndicalisme verdraagt zich niet met non-coöperatie ten opzichte van de staat. Wanneer zullen Müller Lehning, Albert de Jong o.s. hieruit de konsekwenties trekken?

Discussie inzake dubbelorganisatie en fractievorming. 8

Een lezer schrijft ons:

Eenigszins verbaasd was ik bij het lezen van I en II (meeningen van de "meerderheid") in 't PIC, 4e jaargang, N220, Dec. '31. Als op pag. 2 gezegd wordt, dat de AAUE leden van een politieke partij wil buiten sluiten, de AAU niet, en de meerderheid van de GIC vindt, dat de AAUE op deze wijze toekomstige ontwikkelingsmogelijkheden buitensluit, dan staan de laatste en de AAU nog steeds op 't standpunt: Union is verbeterde editie van de vakvereniging. De tot Raden samengevatte massa's (dus zoover is het dan al gekomen) moeten zich juist aan de verschillende programs der partijen kunnen oriënteren. Men gebruikt "partij" dus niet in de gangbare, tegenwoordige betekenis! Als de "massa's" zoo ver zijn, dat ze tot Raden vereenigd zijn, hebben partijen ~~weinig~~ weinig zin. Dus: groepen, groepeerings. Ook deze hebben veelal een partijgeest in zich (men denke hier slechts aan de Alarmgroepen) en zullen dus evenmin bij de daarover al heengekomen en tot Raden samengevatte arbeiders iets in te brengen hebben. Dus blijven over groepeerings als bv. de GIC. Maar wat is nu de taak van de Union? Of een verbeterde vakvereniging, en dan heeft ie (gelukkig) geen kans bij tot zoo groote mate van klaarheid gekomen arbeidersmassa's, of een "politieke partij" in de tegenwoordige zin, en dan heeft ie ook al geen kans, of een soort GIC, en dan is er van dubbelorganisatie geen sprake.

"De meerderheid" veronderstelt verder, dat de Union tot massaorganisatie, ja, tot klasseorganisatie zou kunnen worden (al zegt ze er bij, dat de Union ten slotte overbodig zou worden), en dat de massa gebruik zou maken van 't apparaat van de Union. Is dit niet geheel dezelfde illusie, als die van de syndicalisten in Spanje, die door 't PIC kort geleden zoo terecht gelakt werd?

Zoo men de Union wil doen zijn, wat zij eens was, -'n overwonnen standpunt-, dan zijn er in 't geheel geen waarborgen, dat, indiener één politieke partij, niet dezelfde betrekking ontstaat als destijds tusschen de AAU en de KAPD, en dat, indien er meerdere zijn, niet om de voogdij gestreden wordt.

De kern van het meningsverschil tusschen meerderheid en minderheid ligt, naar ik meen, in 't op pag. 4 door de meerderheid meegedeelde: "Als de arbeiders in massa tot de Union toetreden, om zoo de strijd te voeren, dan wordt de Union dus op die manier de klasseorganisatie...." In de eerste plaats: als 'n organisatie tot bloei komt, zal ze haar "positie" niet gauw opgeven, zoodat voor de toevoeging "....en verandert dus heelemaal van karakter" geen waarborgen zijn. Is dit niet juist HET argument tegen de syndicalisten? In de tweede plaats: terecht heeft de Int. Comm. inleiding op de "Bevrijdingconferentie", najaar '31 te Den Haag verklaard, dat Bedrijfsorganisatie een foutief woord is, daar geen organisatie in de zin van vereeniging e.d. bedoeld wordt, doch 'n "spontaan" optredende eenheid. Dus zelfs indien de Union massaal werd, zou er nog niets gewonnen zijn.

M.i. kan de Union slechts zijn, wat ze in hoofdzaak reeds is: 'n federatie van kerntroepen, die 't communisme hooghouden, en waarvan de leden "onderduiken in de massa", zooals in 't PIC, 4e jaarg., N212, Sept'31 zoo treffend beschreven staat. Trouwens: die "Programdiscussie's in de duitsche Radenbeweging", meening van de GIC, in dat nummer, naderen m.i. veel meer de meening van de "minderheid".

Volgens bovenstaande komt de kwestie van de "dubbel-organisatie dus neer op de vraag: kan 'n lid van de eene groep ook lid zijn van een andere? (Want meerdere groepen, hoe dan ook geaard, zij 't ook alle voorstanders van de Radenbeweging, zullen er natuurlijk steeds zijn- en daaraan moeten de tot Radensamen-gevatte massa's zich natuurlijk ook oriënteeren). 't Antwoord is niet direct te geven: als 't gelijksoortige groepen zijn: neen. Maar 'n verbod is nauwelijks noodig, want 't spreekt vanzelf; zijn 't ONgelijksoortige groepen (men denke, om 'n niet zoo heel sprekend voorbeeld te noemen, aan de lezerskring rondom "Bevrijding"): in vele gevallen: JA.

Dit alles zijn slechts enkele opmerkingen, die bij 't lezen van bovenaangehaald PIC opkwamen. Gaarne eenig antwoord.

.....
Antwoord: We merkten vroeger reeds op, dat deze discussie NXX in onze groepen nog niet afgesloten was. Binne kort KXXX wordt de heele kwestie opnieuw in het PIC bekeken.

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2895

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Vijfde jaargang No 5.

April No 1

Uit de Duitsche Radenbeweging.

In aansluiting op ons verslag van het gemeenschappelijke congres der AAU en AAUE te Berlijn (December 1931) berichten we, dat het referendum in beide organisaties definitief tot de fusie heeft geleid. Tevens besliste het referendum, dat de naam van de vereenik de organisaties zal zijn "Kommunistische Arbeiter Union" (K.A.U.). Het orgaan der K.A.U. zal "Kampfruf" zijn, terwijl "Proletarische Revolution" is opgeheven. Om de nieuwe naam van de organisatie is lang gestreden, waaruit blijkt, dat het in werking den eerst de naam "Allgemeine" Arbeiter Union, waarmee uitgedrukt werd, dat de Union als het groote verzamelbekken der militante arbeiders in het algemeen gedacht was. Ze zou het groote verzamelbekken van revolutionaire arbeiders van alle schakeering zijn. De afgelopen tien jaren hebben echter een dusdanige schifting in de Unieën gehouden, dat alleen een bewuste kerntroep met een gemeenschappelijke opvatting over de klassenstrijd en zijn doeleinden is overgebleven. De "Allgemeine" Arbeiter Union zal niet "algemeen" meer, maar communistisch. De komende ontwikkeling zal moeten uitmaken, of deze verandering van karakter alleen uit het teruggebben der revolutie voortvloeit, of dat ze de diepere betekenis heeft dat "Algemeene" Arbeiders Bonden geen bestaansbodem hebben.

Kampfruf.

Na drie maanden verboden geweest te zijn, is de Kampfruf, orgaan van de K.A.U., weer verschenen. De Duitsche lezenden, die met de Radenbeweging en de toestand in Duitschland, alsmede met de bekensprongen van de K.P.D. en de R.V.O. op de hoogte willen blijven, raden we aan, zich op de "Kampfruf" te abonneeren. Het blad verschijnt twee maal per maand en kost f 0.75 per kwartaal. Men kan zich bij ons abonneeren. Toezending na ontvangst van postwissel.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crises, welke in steeds grooter werkløsheden en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven veranfelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VERLEN EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!